

se med de unge mennesker, som skulle gå rundt og skaffe job, at man sagde, at en af blokeringerne for at få indvandrere i arbejde er indvandrernes egne fordomme om, at de ikke kan få et arbejde.

Jeg synes jo, det var meget interessant med den unge mand fra Aalborg, der gik ud på Aalborg Portland, hvor man sagde: Jamen vi har fem job med det samme, men der kommer aldrig nogen indvandrere og beder om at blive skrevet op eller søger job. Der tror jeg bare, vi må erkende, at der også er nogle blokeringer, og hvis vi kan sprænge dem, kommer de her mennesker også i arbejde.

Derfor gør det da selvfølgelig indtryk på mig, at der er en arbejdsgiver, der udtaler sig tåbeligt, for han kender ikke de mennesker, det drejer sig om. Men det er da – modsat – opmuntrende, at de jobagenter, der var ude, kan berette om, at hvis vi kan bringe de to parter sammen rent håndgribeligt, så er der arbejde.

Kl. 16.50

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Nu var det, jeg spurgte om, jo det forhold, at det var inden for nogle af de områder, hvor der er forskellige former for kortvarige job, som ikke nødvendigvis er fuldtidsarbejde, at arbejdsgiverne sagde: Vi kan jo ikke bruge folk, der f.eks. har fysiske eller psykiske problemer af den ene eller den anden art, som gør, at de ikke er i stand til at passe et fuldtidsarbejde.

Det er måske i virkeligheden et meget godt udtryk for, at man jo ikke skal underkende, at job som at gøre rent eller gå med aviser eller plukke jordbær jo faktisk ikke er job, som enhver kan bestride. Det er fysisk hårdt arbejde.

Det er bare for at illustrere, at problemet med at skaffe sig de her 300 timer faktisk godt kan være stort for en stor gruppe af de mennesker, som står på kanten af arbejdsmarkedet, og som for en stor dels vedkommende er svækkede af fysiske/psykiske problemer. Det er om den gruppe mennesker, jeg siger: Hvad skal forhindre, at de mister deres kontanthjælp, fordi de simpelt hen ikke er i stand til at få de 300 timers arbejde i løbet af 2 år?

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Nu vil jeg vende tilbage til det, integrationsaftalen rent faktisk handler om. Et af de meget vigtige elementer i aftalen er jo, at vi afsætter ca. 0,5 mia. kr. til at få fat i de mennesker, som ikke in-

den for de sidste 12 måneder har været i aktivering, uddannelse, praktik, eller hvad det nu måtte være. Det er altså mennesker, som bare har fået lov at gå, uden at man interesserede sig for dem.

Der vender vi bøtten og siger: Nu tager vi hver enkelt sag op, laver en handleplan for, hvordan man kommer nærmere arbejdsmarkedet, og det vil ske i løbet af de næste 2 år.

Så må jeg sige, at den gruppe mennesker, vi taler om her, altså har en arbejdsevne, men det er, som om Enhedslisten og Det Radikale Venstre meget gerne vil fremstille det her, som om vi vil tvinge mennesker, som ingen arbejdsevne har, til at arbejde. Det er helt forkert. Hvis man ingen arbejdsevne har, hvis man bliver syg, så forlænger det perioden.

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Problemet i den her forbindelse er jo, at vi har at gøre med mennesker, som *har* en arbejdsevne, ja – en nedsat arbejdsevne, men lad os bare sige, at de har en arbejdsevne. Vi har også at gøre med mennesker, som skal have 300 timers ordinært arbejde. Hvad er det, der er virkeligheden? Virkeligheden er, at selv om de her mennesker gør alt, hvad de skal – følger lovgivningen til punkt og prikke; hver gang der er en fra arbejdsformidlingen eller en fra socialkontoret, der siger til dem, at de skal gøre det og det, siger de javel og gør det hele, alt bliver gjort rigtigt – risikerer de at miste kontanthjælpen. De står til rådighed for selv det mest tåbelige aktiveringstilbud, siger ja til at gå ud og grave huller og fylde dem op igen, men hvis de efter 2 år ikke har haft 300 timers ordinært arbejde, mister de kontanthjælpen. Er det rimeligt?

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Jamen jeg ved godt, det ikke er rimeligt for Enhedslisten. Jeg kan jo godt høre, at Enhedslisten ville synes, at det var fint, at der var nogle flere, der kom på kontanthjælp. Men det, der er formålet med integrationsaftalen, er altså at prøve at bryde den negative spiral, vi er inde i, og hvor vi ved, at specielt denne her gruppe ikke har nogen økonomiske incitamenter til at komme ud.

Kl. 16.55

Så har jeg gjort en observation nu igennem et stykke tid, hvor jeg faktisk har været rundt og tale med mange mennesker om integration på arbejdspladsen. Det danske samfund er altså også sådan indrettet, at man selv skal gøre no-